

kunsten . nu .

Tankevækkende lille, stor udstilling

Anmeldelse

7 nov 2019

Af [Mette Garfield](#)

Vladimir Tómic: *History Now*, 2015. Foto: Vladimir Tómic
Del

Ana Pavlovic og Vladimir Tómic på Immigrantmuseets udstilling *Love at Last Sight*
Love At last Sight
10 sep 2019 – 30 december 2019
[Immigrantmuseet](#)

Åbningstider (fri entré):
Tirsdag-lørdag: 10:00-16:00
Lørdag den 06.07 -10.08 åben 10:00-14:00
Søndag-mandag: Lukket.

Videoværkerne af Ana Pavlovic og Vladimir Tómic på Immigrantmuseets udstilling *Love at Last Sight* kalder på fordybelse og giver et nuanceret menneskeligt ansigt til migrationsfortællinger.

Bag hvide, halvgennemsigtige gardiner gemmer installations- og videoværket *Letters 1 & 2* (2017) af den serbiske kunstner Ana Pavlovic sig i øjeblikket på Immigrantmuseet i Farum.

I hver sin afskærmede bås, som mimer hjemlig intimitet, kan man i filmen se en fremvisning af private fotografier, der kunne stamme fra et hvilket som helst familiealbum. Her er billeder af små og store familiære begivenheder med diverse variationer af personsammensætninger. Personer i alle aldre: mor, far, datter, barnebarn, bedsteforældre plus kusiner og venner er i centrum.

Ana Pavlovic: *Letters*, 2017. Foto: Vladimir Tómic

Men i Pavlovics film bliver personerne råt klippet ud med en saks og klistret sammen på ny i et nyt foto. Samtidig kører en voice over med oplæsning af tusindvis af breve sendt til de kære langt væk i hjemlandet.

Pavlovic bruger en konkret og virkningsfuld metode til at forklare det hjerteskrærende og fremmedgørende ved migration og et liv rykket op med rode, hvor man et helt nyt sted skal begynde forfra uden sin nærmeste familie og venner.

Savnet er til at tage og føle på

Pavlovic nøjes ikke med at fortælle migrationshistorier gennem familiealbummet og vise private fotos, et greb som kunstneren Suada Demirovic også benyttede i det vellykkede og nøgterne værk *Family Album 1952-1990*, vist på udstillingsstedet meter sidste år. Pavlovic klipper desuden i *Letters* sine bedsteforældre og forældre ud af et foto, for derefter at klistre dem ind i et andet fotografi af sig selv. Hun forsøger – måske lidt barnligt, men meget menneskeligt og forståeligt – at fjerne distancen mellem dem.

Savnet af de nærmeste derhjemme og fremmedgørelsen er til at tage og føle på og kommer ikke kun frem i ordene fra brevene i værket *Letters*.

Et hårdt, usikkert liv med dårligt betalt rengøringsjob for fremmede mennesker, et ægteskab, der måske mest er indgået for fornuftens og den økonomiske trygheds skyld. Vanskelige valg. Savn og længsel – ikke kun efter de nære derhjemme – men også efter bare at føle sig hjemme i sit sprog, sin kultur. Samtidig viser drømmene om det nye liv i Danmark sig komplekst modsatrettet i *Letters*.

Erindringer

Den tankevækkende og bevægende udstilling *Love At Last Sight* af kunstnerparret Ana Pavlovic og Vladimir Tómic har tidligere været vist på Inter Arts Center i Malmø og er nu nået til Immigrantmuseet i Farum, som er det eneste statsanerkendte museum i Danmark, der behandler dansk migrationshistorie.

Installationsfoto med Ana Pavlovic. Foto: Vladimir Tomic

Udstillingen tager udgangspunkt i Balkankrigen og skildrer via materiale fra gamle VHS bånd, familiealbum og brevvekslinger de flygtninge og migranter, der fulgte efter. Herfra finder man i udstillingen både erindringer fra de første dage i et fremmed land og tilbageblik på samme tid 23 år efter.

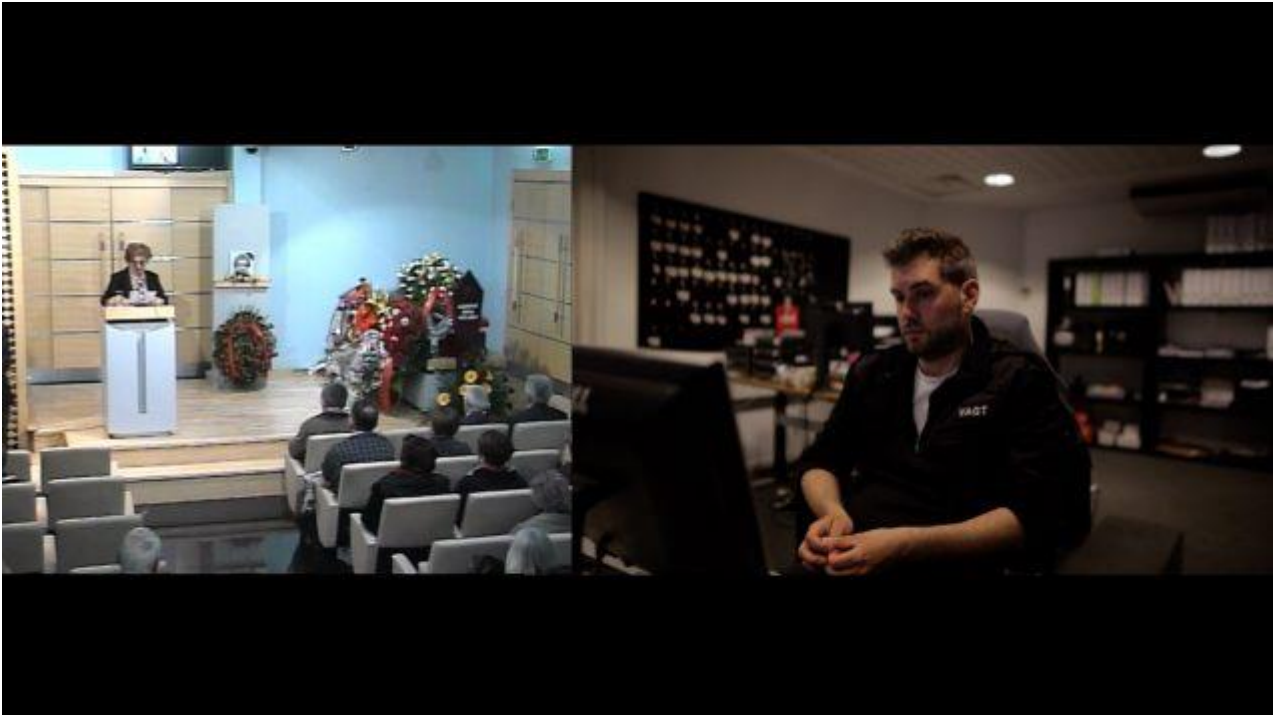
Vladimir Tomic viser eksempelvis i to-skærms-værket *History Now* (2015) sin mors optagelser fra familiens første tid i Danmark på den ene skærm, samtidig med at vi på den anden skærm ser moderen, der ser på de gamle optagelser.

Det var dengang almindeligt at optage VHS bånd og sende tilbage til Bosnien og Herzegovina under krigen, fordi telefonlinjerne var så dårlige. Tiden og morens udvikling, aldring, forandring, det nye liv og hendes reaktioner herpå er rørende og tydelige.

De to skærme giver ikke kun to rum, men også afstanden i tid. Et kunstfilmisk greb man for eksempel også kunne opleve endnu mere æstetisk og subtilt udført i Kathrine Dirckinck Holmfeld og Amr Hatems værk *Zamakan (TimeSpace)* i Sorte Firkant tidligere i år.

[Læs interview med Abbas S. Mroueh og Katrine Dirckinck-Holmfeld](#)

I et andet to-skærms-værk *Time We Lost* (2017) af Tomic, sidder han selv som sikkerhedsvagt på arbejde og ser en live-transmitteret videooptagelse af sin bedstemors begravelse. En service, der bliver mere og mere udbredt.

Vladimir Tómic: *Time We Lost In the Fire*, 2017. Foto: Vladimir Tómic

De to vidt forskellige rum på de to skærme fremhæver naturligvis den geografiske afstand mellem dem og markerer fremmedgørelsen i at skulle deltage via skærmen i begravelsen af sin bedstemor.

Til, begravelsen beskrives hun som en ydmyg, simpel og værdig kvinde med stor retfærdighedssans. Hun kæmpede som ung kommunist mod tyskerne i 2. Verdenskrig. Det kan virke, som om hun med hendes værdier kunne have svært ved at forstå den situation, hendes barnebarn sidder i. Han som er rejst, og nu er bosiddende i velfærdsstaten Danmark. Og splittelsen og sorgen i ham kan man let forestille sig.

Menneskeligt ansigt

Love at Last Sight er nok en lille udstilling med sine kun seks værker, men de kræver fordybelse og tid at se til ende, og man kunne ønske sig Immigrantmuseet fik mere plads, så lydsiden fra filmene ikke forstyrrede hinanden.

Udstillingen giver modsat en del journalistik og historieskrivning menneskelige ansigter og betydningsfulde nuancer til migrations- og flygtningefortællinger.

Og derfor er *Love at Last Sight* på Immigrantmuseet også en stor udstilling, der med sine kunstneriske kvaliteter ikke kun burde kunne opleves på et immigrantmuseum. Det er altså, udtrykt med en kliche, en lille, stor udstilling.